

20 σημεία του NAP για τις εξελίξεις

26.03.10

ΟΙ ΧΕΙΜΑΡΡΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑΣ

ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΟΤΑΜΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

ΤΗΣ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

20 σημεία για την κρίση, το εργατικό κίνημα και την πολιτική απάντηση της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς

Μπροστά στους εργαζόμενους εμφανίζεται στις μέρες μας ένα θανάσιμο δίλημμα: Είτε θα **αποδεχτούν να θυσιάσουν τα δικαιώματά τους στο βωμό του "μελλοντικού" ξεπεράσματος της κρίσης σε όφελος των τραπεζών και των επιχειρήσεων**, είτε θα **παλέψουν να ανατρέψουν αυτή την πολιτική, ενάντια στις δυνάμεις του κεφαλαίου, το πολιτικό σύστημα και την ΕΕ με ορίζοντα την αντικαπιταλιστική επανάσταση και την εργατική εξουσία.**

1. **Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ καθοδηγεί την επίθεση, δεν «σύρεται», αποτελεί σήμερα τον οργανωτή του αστικού μπλοκ εξουσίας.** Γύρω της συσπειρώνονται τόσο η ΝΔ, όσο και το ακροδεξιό και ρατσιστικό ΛΑΟΣ, που επιδιώκει να αναδειχθεί σε μακρύ χέρι του συστήματος και να μετατραπεί σε "κόμμα εξουσίας". Η επίθεση στηρίζεται στην τεράστια ιδεολογική κατεργασία που κάνουν τα ΜΜΕ και οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους και του κεφαλαίου στους εργαζόμενους.

2. Οι κυρίαρχες δυνάμεις περίμεναν ότι θα περάσουν σαν οδοστρωτήρας τα μέτρα, ότι θα συντρίψουν την κοινωνική και πολιτική αντίσταση των εργαζόμενων. Γελάστηκαν. **Παρά το γεγονός ότι οι αγώνες είναι εξαιρετικά πίσω από τις απαιτήσεις της ανατροπής της επίθεσης, αναπτύχθηκαν γρήγορα, κινητοποίησαν μεγάλο τμήμα εργαζομένων, ενώ αναπτύχθηκαν -για πρώτη φορά τόσο έντονα- τάσεις ανεξαρτησίας από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία.**

3. **Η επίθεση του κεφαλαίου, της κυβέρνησης και της ΕΕ πρόκειται να συνεχιστεί και να κλιμακωθεί αποφασιστικά.** Ασφαλιστικό, εργασιακές σχέσεις, νέοι γύροι λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων, δεκάδες χιλιάδες απολύσεις σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, είναι τα μέτρα που θα επιδιωχθεί να παρθούν το επόμενο διάστημα. Το βάθος της καπιταλιστικής κρίσης ή η ασθενική 'ανάπτυξη' με διατήρηση και διεύρυνση της ανεργίας, ο αντιδραστικός ρόλος της ΕΕ, κάνουν μονόδρομο για τις δυνάμεις του κεφαλαίου την συνέχιση της βάρβαρης επίθεσης. **Η υπαγωγή της Ελλάδας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο μαζί με την στενή επιτήρηση της ΕΕ** θα αποτελέσει ένα ποιοτικό στοιχείο στο ξεθεμελίωμα των πάντων, για ένα ιστορικό πισωγύρισμα, με αιχμή δεκάδες χιλιάδες απολύσεις στον ευρύτερο Δημόσιο Τομέα και πλήρη ασυδοσία των εργοδοτών.

4. **Μέσα σε αυτές τις συνθήκες αποκαλύφθηκε πολύ καθαρά μπροστά στα μάτια εκατομμυρίων εργαζόμενων ο ρόλος της ΕΕ.** Αντί για "μηχανισμός ανάσχεσης" της κρίσης και "σταθερότητας", αποδείχτηκε μηχανισμός βαθέματος και διεθνοποίησης της κρίσης. Αποδείχτηκε μηχανισμός ιμπεριαλιστικής επιβολής των ισχυρότερων αστικών τάξεων πάνω στους λαούς. Αλλά **πάνω από όλα**, αναδείχθηκε σαν τον **πανίσχυρο πολιτικό μηχανισμό που οι συνασπισμένες** (παρά τον ανταγωνισμό τους) **αστικές τάξεις της Ευρώπης -μεταξύ αυτών φυσικά και η ελληνική-** χρησιμοποιούν για να επιτεθούν στους εργαζόμενους και τους λαούς της Ευρώπης. Μόνο μέσα από την **ρήξη και την απειθαρχία με την ΕΕ-ΟΝΕ και την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από αυτήν, με την πάλη για τη διάλυση της ΕΕ, για μια άλλη διεθνή συνεργασία στην περιοχή μας, στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο, με σοσιαλιστικό εργατικό χαρακτήρα**, μπορούν οι εργαζόμενοι να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους.

5. Δεν μπορεί να υπάρχει **καμιά αυταπάτη για τον ρόλο της ελληνικής αστικής τάξης.** Τα μέτρα "δεν επιβάλλονται", ούτε έρχονται "από έξω". Η ελληνική αστική τάξη συμμετέχει στον συνασπισμό του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, με υποδεέστερο ρόλο, και σαν τέτοια οργανώνει την επίθεσή της στους εργαζόμενους. Το ζητούμενο δεν είναι κάποια "πατριωτική συσπείρωση", ή μια "εθνικά υπερήφανη στάση της κυβέρνησης", αλλά **η ενιαία πάλη απέναντι στις δυνάμεις του κεφαλαίου σε εθνικό και σε διεθνικό επίπεδο.**

6. Οι λύσεις που προσανατολίζονται σε ένα "νέο κοινωνικό συμβόλαιο" ανάμεσα στις δυνάμεις της εργασίας και του κεφαλαίου, σε μια "δημοκρατική ΕΕ", σε μια "φιλολαϊκή Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα", ρίχνουν στάχτη στα μάτια των εργαζόμενων, καθώς οδηγούν στην συμφιλίωση με τις πιο τρομακτικές, εκμεταλλευτικές, οργανωμένες πολιτικά σε διεθνές επίπεδο δυνάμεις του χρηματιστικού κεφαλαίου. Εκεί οδηγεί αντικειμενικά η πολιτική του **ΣΥΝ**, ο οποίος χωρίς ίχνος αυτοκριτικής, ανακαλύπτει την διέξοδο από την κρίση στην "πολιτική εμπάθυνση της Ευρώπης", στην πολιτική ολοκλήρωση του ιμπεριαλιστικού κέντρου! Τέτοιες λύσεις όχι μόνο δεν υπάρχουν, αλλά εγκλωβίζουν τελικά την εργατική τάξη σε αδιέξοδα. Την οδηγούν να συναινέσει στην ίδια την εκμετάλλευσή της και να περιορίζει τη δράση της σε μάταιες μικροδιορθώσεις της αστικής πολιτικής. **Για να είναι αποτελεσματική η πάλη για την ανατροπή της επίθεσης πρέπει να γίνεται από αντικαπιταλιστική σκοπιά.** Η συνολική απάντηση στην τρομερή καπιταλιστική κρίση, η ολόπλευρη ικανοποίηση των εργατικών δικαιωμάτων και αναγκών της εποχής μας, απαιτούν τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική και την ΕΕ, την αντικαπιταλιστική επανάσταση και τη σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική.

7. Άσφαιρες αποδεικνύονται οι αντιλήψεις που ενώ αναγνωρίζουν την ταξικότητα της κρίσης και το αδιέξοδο του "μεταρρυθμιστικού δρόμου", παραιτούνται από την **ανάγκη ενός αντικαπιταλιστικού πολιτικού προγράμματος πάλης του εργατικού κινήματος και της αριστεράς σήμερα**. Ενός προγράμματος που να ανεβάζει διαρκώς το επίπεδο της ταξικής πάλης, ώστε μέσα από νίκες και ήττες, από κατακτήσεις και εμπειρίες, η ίδια η εργατική τάξη να γράφει την ιστορία και να προσεγγίζει έτσι με πραγματικούς κοινωνικούς όρους την επαναστατική αλλαγή. Η ηγεσία του **ΚΚΕ**, αντί για αυτό, συμπυκνώνει τους σκοπούς του κινήματος στο "πάρτε πίσω την ψήφο σας από ΠΑΣΟΚ και ΝΔ," στην "κοινοβουλευτική ενίσχυση τώρα του κόμματος" και στο "κάτι μπορούμε να κερδίσουμε". Κι έτσι, με το "κάτι τις" για τους αγώνες -και όχι την ανατροπή της επίθεσης από την εργαζόμενη πλειοψηφία με εργατικό πολιτικό αγώνα - και την ψήφο στο κόμμα, θα προσεγγιστεί η «λαϊκή εξουσία»! Αυτή η -παλιάς κόπιας- αναπαραγωγή ενός μαχητικού ρεφορμισμού στο κίνημα που πάει αντάμα με τον κοινοβουλευτικό δρόμο για την αλλαγή, μόνο δεινά έχουν φέρει στην Αριστερά και στο εργατικό κίνημα, παρά τους γεμάτους αυτοθυσία αγώνες της!

8. **Η αναγκαιότητα ενός άλλου κινήματος που θα μπορεί να νικήσει, απαιτεί και μια άλλη αριστερά. Η ύπαρξη μιας αριστεράς στο ύψος των περιστάσεων, αποτελεί ζήτημα "ζωής και θανάτου", τον κρίκο για μια ριζική αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων στην ελληνική κοινωνία.** Πυρήνας της πολιτικής απάντησης στην γιγαντιαία καπιταλιστική κρίση και βάση για την ανασυγκρότηση του κινήματος και της αριστεράς πρέπει να είναι ένα **αντικαπιταλιστικό πολιτικό πρόγραμμα που θα έρχεται σε ρήξη με τις κεντρικές πολιτικές επιλογές του συστήματος, την λογική του κέρδους και της ελευθερίας των αγορών, την καπιταλιστική ιδιοκτησία, την υποταγή στους "πενδυτές" και τους "δανειστές", την ΕΕ και την ΟΝΕ, με προοπτική της αντικαπιταλιστική επανάσταση και την εξουσία των εργαζόμενων.** Θα υπερασπίζεται τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες και δικαιώματα, διεκδικώντας όλη τη ζωή και όλο τον πλούτο σε μια περίοδο που οι δυνατότητες του ανθρώπινου πολιτισμού είναι μεγαλύτερες παρά ποτέ. Με μια τέτοια βαθιά αντικαπιταλιστική λογική πρέπει να οπλιστούν τα πιο πρωτοπόρα μαχόμενα τμήματα των εργαζόμενων ώστε να δώσουν αποφασιστικά και αποτελεσματικά την μάχη με τον αντίπαλο, να επικοινωνήσουν και να επιδράσουν στην εργατική πλειοψηφία.

9. Η άνοδος της πάλης των εργαζόμενων και η πολιτική δράση της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς πρέπει να δημιουργήσουν προϋποθέσεις ριζικής αλλαγής του συσχετισμού δυνάμεων, ήττας των ΠΑΣΟΚ - ΝΔ - ΛΑΟΣ και **συνθήκες πολιτικής κρίσης. Μόνο στην βάση μιας τέτοιας όξυνσης της ταξικής πάλης, και μιας τέτοιας αλλαγής των κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών που να δημιουργούν ρωγμές και αστάθεια στον υπάρχοντα πολιτικό συσχετισμό είναι δυνατόν να ανακοπούν και να ανατραπούν τα μέτρα. Η δυσπιστία, η αποστοίχιση από τα κόμματα του συστήματος, τα πλατιά ερωτήματα, μπορούν κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις να μετατραπούν σε ένα ποτάμι που θα απορρίπτει την αστική πολιτική, που θα κατανοεί βαθύτερα τον ρόλο του ΠΑΣΟΚ, απορρίπτοντας την ΝΔ, θα αποκτά συνείδηση για το "όραμα της ΕΕ", αναζητώντας αριστερά και αντικαπιταλιστικά.**

10. Οι αγώνες που αναπτύχθηκαν **δεν είναι ακόμα σε θέση να προκαλέσουν ανάσχεση και ανατροπή της επίθεσης.** Η αποδιάρθρωση του εργατικού συνδικαλιστικού κινήματος, η απουσία του από βασικούς χώρους του ιδιωτικού τομέα, η χρόνια άρνησή του να οργανώσει τους ελαστικά εργαζόμενους και τους άνεργους που παραμένουν έξω από τα συνδικάτα, η έλλειψη διαδικασιών και δομών που να επιτρέπουν στους εργαζόμενους να πάρουν την κατάσταση στα δικά τους χέρια και τέλος ο χρόνιος πολιτικός και ιδεολογικός αφοπλισμός μπροστά στην αστική πολιτική, την ιδεολογία και τον πολιτισμό, είναι τα βαρίδια που πρέπει σήμερα να ξεπεράσει το εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα για να νικήσει. **Η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού**

συνδικαλιστικού κινήματος θα γίνεται μέσα στην φωτιά της μάχης. Αποτελεί το ζητούμενο και την πρώτη προϋπόθεση των μεγάλων αγώνων που έρχονται.

11. Ο πιο κρίσιμος όρος για τους αγώνες είναι η **ανάπτυξη ενός γνήσιου ταξικού ρεύματος, με αυτοτελή αγωνιστική, πολιτική και ιδεολογική παρουσία, που θα διαχωρίζεται με μαζικούς όρους από τον υποταγμένο συνδικαλισμό και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.** Με λογική αγωνιστικής ταξικής ενότητας, πρέπει να είμαστε 'μέσα' στους αγώνες όπου και αν ξεσπάνε, 'μέσα' στους εργάτες, 'μέσα' στα συνδικάτα (ειδικά τα πρωτοβάθμια) που έχουν ζωή και συσπειρώνουν εργαζόμενους, 'μέσα' στον οριζόντιο δημοκρατικό συντονισμό τους, αλλά 'έξω' και ενάντια στην πολιτική, την ιδεολογία, τις λογικές αποκλιμάκωσης και τον οργανωτικό σχεδιασμό της γραφειοκρατίας και των μηχανισμών της, που έχει στόχο να οδηγήσει σε ήττα το κίνημα. Οι δυνάμεις της αριστεράς, δυστυχώς δεν έχουν μια τέτοια στάση απέναντι στις αναγκαιότητες του συνδικαλιστικού κινήματος.

12. **Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία στέκεται αντίπαλος στους αγώνες και στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος.** Η ΓΣΕΕ απείχε από την απεργία στις 17/12 και στις 10/02. Δεν καταδίκασε καν (!!) το εφιαλτικό «Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης», πολύ περισσότερο δεν έχει λογική ανατροπής του. Πρότεινε μια εξευτελιστική ΣΣΕ στους εργοδότες, άσχετα αν ο ΣΕΒ ούτε αυτή υπογράφει. Τέλος κήρυξε τις δυο απεργίες 24/02 και 11/03 όταν αναπτύχθηκε τέτοια κατακραυγή για την στάση της, και τα μέτρα ήταν τόσο βάρβαρα, που κινδύνευε να χάσει κάθε επαφή με την εργατική βάση. Λίγες μέρες μετά αποθέωνε τον Παπανδρέου στο εργατικό συνέδριο του ...Πόρτο Καρράς, αντί να σηκωθούν και οι πέτρες εναντίον του.

13. Η **"Αυτόνομη Παρέμβαση"**, παρά το βήμα της υποστήριξης πρωτοβουλιών βάσης των πρωτοβάθμιων σωματείων από μέρος των δυνάμεων της, έχει σοβαρές ταλαντεύσεις - με χαρακτηριστικότερη της άρνησή της να συμμετάσχει στην απεργία στις 17.12, στην συνεισφορά της σε ένα πραγματικό κίνημα 'πρωτοβάθμιων σωματείων' ανεξάρτητων από την γραφειοκρατία. Ο δισταγμός για οποιοδήποτε αγωνιστικό, ιδιαίτερα απεργιακό σχεδιασμό που να υπερβαίνει το ημερολόγιο της ΓΣΕΕ - ο φόβος απέναντι σε στοιχειώδη μέτρα ακόμα και εμφάνισης ενός ξεκάθαρα διακριτού μπλοκ στις πορείες, δεν αποτελούν παρά εκφράσεις της σοβαρής ταλάντευσης και των ορίων αυτού του χώρου στην ανεξάρτητη από την γραφειοκρατία δράση.

14. Το ΠΑΜΕ εξακολουθεί να αρνείται την λογική της **αγωνιστικής ταξικής ενότητας.** Περίκλειστο από παντού, με ένα αναντίστοιχο με τις συνθήκες πρόγραμμα, που δεν ξεπερνάει το "κάτω τα μέτρα", εμποδίζει **σοβαρά την ενότητα, τον συντονισμό και την αποτελεσματικότητα του μαχόμενου κόσμου,** παρά τον θετικό ρόλο που έπαιξε ιδιαίτερα στην πρώτη φάση ανάπτυξης της πάλης.

15. Σήμερα, οι εργαζόμενοι χρειάζονται μια νέα πνοή, μια δύναμη ικανή να εμπνεύσει για αγώνα, να κερδίσει

την εμπιστοσύνη του κόσμου της δουλειάς, να πείσει ότι οι αγώνες και οι θυσίες που απαιτεί ο αγώνας μπορεί να πιάσουν τόπο, μπορεί να νικήσουν. Ούτε η ταλάντευση στις επιθέσεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, ούτε ο συντηρητικός και άνευρος σεχταρισμός μπορούν να απαντήσουν. **Πρέπει να βαδίσουμε τον δρόμο της αγωνιστικής ταξικής ενότητας για την ανατροπή του «Προγράμματος Σταθερότητας» και της πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ.**

Με την ήττα της συναίνεσης και της εκτόνωσης των διαθέσεων που επιχειρεί ο υποταγμένος συνδικαλισμός. Με την υπέρβαση των ταλαντεύσεων και της λογικής ηττοπάθειας.

16. Οι υλικές δυνατότητες για μια νέα μαζική αντικαπιταλιστική και επαναστατική αριστερά ήδη υπάρχουν, αλλά **κυρίως αναπτύσσονται** γρήγορα μέσα στις συνθήκες του αγώνα. Είναι το **αντικαπιταλιστικό δυναμικό**, που πρωτοστάτησε στις μέχρι τώρα μάχες, με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να έχει σοβαρό και προωθητικό ρόλο. Το πρωτοπόρο αυτό τμήμα **δεν "ανήκει" στην αντικαπιταλιστική αριστερά.** Έχει ποικίλες αναφορές, μπορεί να ανήκει στην **βάση της διαχειριστικής αριστεράς** ή πουθενά. Έχει, όμως, τεράστια σημασία, **το κομμάτι αυτό μαζικά να οπλίζεται πολιτικά και ιδεολογικά, να συγκροτείται στη βάση ενός ισχυρού αντικαπιταλιστικού προγράμματος με επαναστατική προοπτική, να βρίσκει δρόμους ενότητας και διαλόγου, να ξεπερνά τους κομματικούς φραγμούς, να οργανώνεται στην κατεύθυνση μιας νέας μαζικής κοινωνικής και πολιτικής πρωτοπορίας.** Με μια τέτοια ανώτερη συγκρότηση θα **κάνει ικανό** το δυναμικό αυτό να **απευθυνθεί στην εργατική πλειοψηφία** που ακόμα στέκεται φοβισμένη, ιδεολογικά επηρεασμένη από την επίθεση και να την "κερδίσει" στη μάχη, πράγμα που **τελικά θα κρίνει και τον συσχετισμό ανάμεσα στις δυνάμεις της εργασίας και τις δυνάμεις του κεφαλαίου σε αυτήν την φάση.**

17. Σε αυτήν την κατεύθυνση, πολύ ουσιαστική μπορεί να είναι η συνεισφορά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. **Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί και πρέπει να προωθήσει μαχητικά ένα αντικαπιταλιστικό πολιτικό σχέδιο.** Να αναδειχθεί σε ένα χώρο μαζικής απεύθυνσης στον κόσμο που μάχεται και αναζητά, με σαφήνεια σε ότι αφορά το στίγμα και την πολιτική της πρόταση, δημοκρατική στην συγκρότησή της, ριζοσπαστική στην δράση της. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποτελεί ένα ελπιδοφόρο βήμα για τον ανεξάρτητο κοινωνικο-πολιτικό πόλο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής και σύγχρονα κομμουνιστικής Αριστεράς, και πρέπει να προχωρήσει την πολιτική, προγραμματική και οργανωτική της αναβάθμιση.

18. Αναπόσπαστο τμήμα της μάχης για μια άλλη Αριστερά και για τον αντικαπιταλιστικό πόλο είναι η ανάγκη να βρεθούν τώρα, σε έναν **πλατύ διάλογο, οι δυνάμεις εκείνες που έχουν αναφορά στον επαναστατικό μαρξισμό και τον κομμουνισμό,** που αγωνιούν για το μέλλον της επαναστατικής αριστεράς και **θέλουν να συνεισφέρουν στην ιστορική προσπάθεια της επανίδρυσης της κομμουνιστικής προοπτικής και της επαναστατικής πολιτικής.** Πιστεύουμε πως οι δυνάμεις αυτές ενισχύονται σήμερα στην ελληνική κοινωνία, καθώς και η θέλησή τους για κοινή δράση, ενότητα και διάλογο. Το ζήτημα ενός ισχυρού, πλούσιου, βαθύτερου **επαναστατικού ρεύματος με κομμουνιστική προοπτική** στην κοινωνία έχει αυτοτέλεια και αποκτά μεγάλη αμεσότητα, μπορεί να γίνει **καταλύτης για την δράση της αριστεράς το επόμενο διάστημα.**

19. Η κοινή δράση της αριστεράς μέσα στο κίνημα είναι ουσιαστικός όρος για την μαζικοποίηση της πάλης, την δημιουργία μέσα στα πιο πλατιά τμήματα των εργαζόμενων ενός συσχετισμού δύναμης που θα επιτρέψει το ξεδίπλωμα αποφασιστικών αγώνων, απέναντι σε έναν αντίπαλο συνασπισμένο και ισχυρό. Όμως, θα ήταν αναντίστοιχη με την περίοδο μια κοινή δράση περιορισμένη στο κατώτερο σημείο συμφωνίας, στο "πάρτε πίσω τα μέτρα", την στιγμή που ο κόσμος βοά για τον αντιδραστικό ρόλο της κυβέρνησης και της ΕΕ, την στιγμή που η κοινωνία διασχίζεται από βαθύτατα πολιτικά ερωτήματα. Η πάλη για την ανατροπή του «προγράμματος σταθερότητας», η ρήξη - απειθαρχία με την πολιτική της κυβέρνησης και της ΕΕ, η ουσιαστική κλιμάκωση των αγώνων, πρώτα από όλα των απεργιακών και η λογική της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος, είναι σήμερα οι ελάχιστες απαιτήσεις προκειμένου να βρίσκει στοιχειώδη διέξοδο και απαντήσεις η "κίνηση" του κόσμου. Η **κοινή δράση πρέπει να οργανώνεται κυρίως στο μαζικό κίνημα, να απευθύνεται σε όλες τις δυνάμεις της αριστεράς (ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ) και στη λαϊκή βάση του ΠΑΣΟΚ. Πρωταγωνιστικό ρόλο μπορούν και πρέπει να παίξουν οι δυνάμεις της "εκτός των τειχών" Αριστεράς, με την προωθημένη τους συνεργασία. Η αγωνιστική κοινή δράση αδυνατίζει εξαιρετικά όταν μετατρέπεται σε **πολιτικές συμμαχίες κορυφής**, με τον ένα ή τον άλλο πόλο της διαχειριστικής αριστεράς ή τα υποσύνολα τους, που εν τέλει λοξοκοιτάνε σε πολιτικά σχέδια κοινοβουλευτικής επιβίωσης ή ενίσχυσης ενόψει και των δημοτικών και περιφερικών εκλογών. .**

20. Το αμέσως επόμενο διάστημα θα είναι εξαιρετικά κρίσιμο. Το νέο υπερ-αντιδραστικό ασφαλιστικό είναι μπροστά μας. Η επίθεση στον ιδιωτικό τομέα, οι απολύσεις σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα που πληθαίνουν, η μάχη των συλλογικών συμβάσεων και η κλιμάκωση του αγώνα για την κατάργηση του βάρβαρου νόμου. Οι εργαζόμενοι και οι δυνάμεις της αριστεράς στηριγμένοι στην μέχρι τώρα πείρα τους πρέπει να θέσουν σαν πολιτικό στόχο την απόκρουση και την ανατροπή της επίθεσης. Αυτό δεν μπορεί να γίνει με τις 24ωρες, έστω πανεργατικές απεργίες. Απαιτείται κλιμάκωση της πάλης **και στο περιεχόμενό της και στις απεργιακές μορφές. Η κυβέρνηση του κεφαλαίου, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ θα πρέπει να ανατραπεί από την λαϊκή πάλη. Πολυήμερες μορφές διάρκειας πρέπει να δώσουν την θέση τους στις μέχρι τώρα μορφές δράσης. Ταυτόχρονα, η μαζική πολιτική ιδεολογική δουλειά που να απο-νομιμοποιεί παραπέρα τα μέτρα και να πείθει για την αναγκαιότητα και την δυνατότητα του αντικαπιταλιστικού δρόμου, πρέπει να ενταθεί.**

ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΡΕΥΜΑ

Μάρτης 2010

www.narnet.gr

Το κείμενο αυτό αποτέλεσε την τοποθέτηση του NAP στην Πανελλαδική Συνέλευση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις 27-28 Μάρτη 2010.

[Tweet](#)
